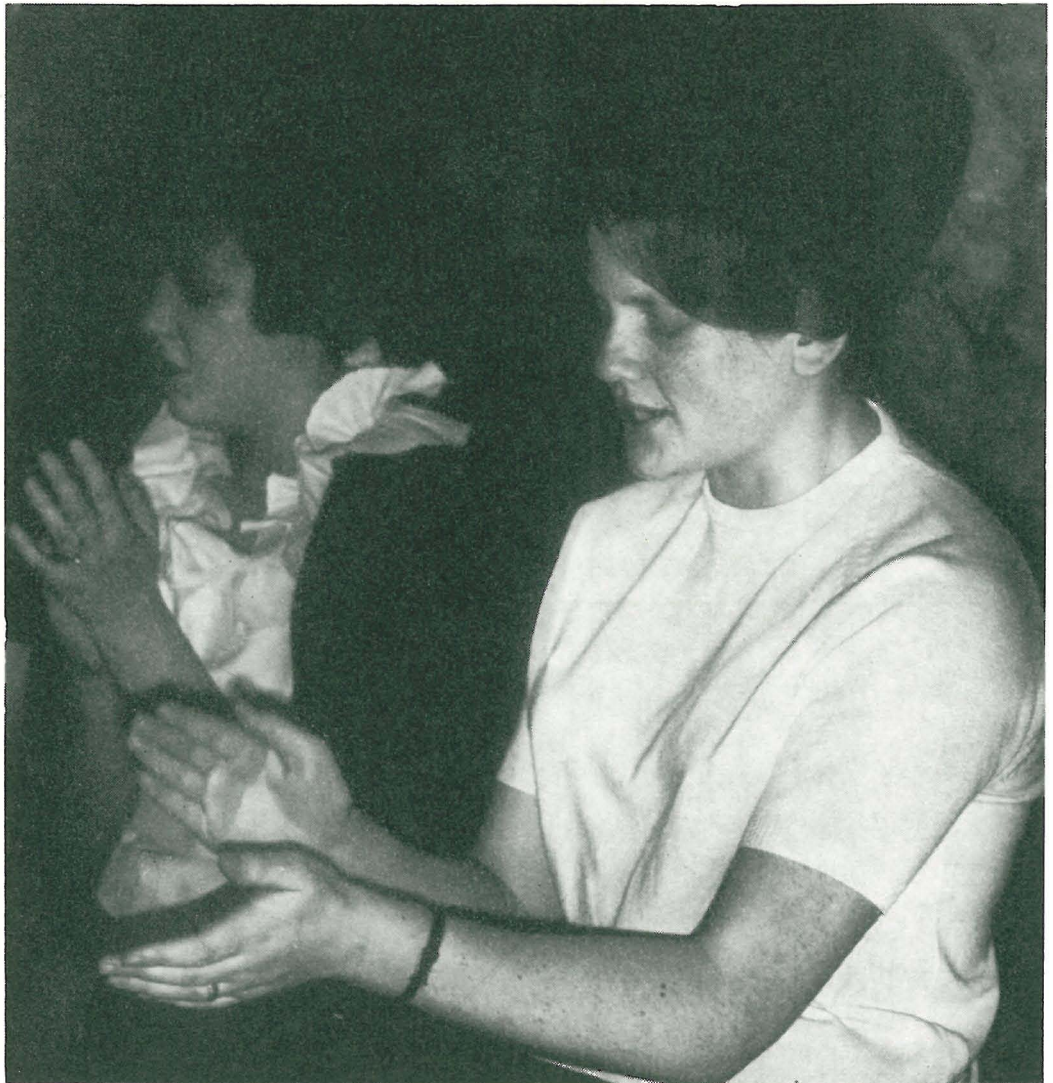

MIDNATTSRÖPET

TIDNING FÖR ANDLIG VÄCKELSE.

**"Klappen i
händerna
alla folk,
höjen jubel
till Gud med
fröjderop.
Ty Herren
är den
Högste..."**

Ps. 47:2-3

Tillbedjan ...

Nr 7

1 APRIL 1966

PRIS 1:—

DEN STORE LÄKAREN

*Vad ljus förundran,
bländande och stilla,
som genomlyser mina lemmars villa
av mörkt förvridna dagar av sekunder!
Min sjuka kropp är utsträckt mot Ditt under.*

*Vad självklar stämma
bjuder plågan vika
som med sitt koppel betsat mig att skrika,
förintad,
bukande vid sansens grind.
Näpst faller feberns ökenbeta vind.*

*Hårt var jag bunden
i min sjukdoms kedja
för kort att unna mig en stund att bedja.
Ditt frälsarnamn var allt som återstod.
Jag viskade det sakta med mitt blod.*

*Då stod Du, Jesus,
stark och genomstungen
med sårets blomma i Din hand utsprungen
till segertecken mot demoners hop.
Kvar blev Du ensam
i min smärtas grop.*

NILS WESTBERG

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

MARANATA

Organ för andlig väckelse

Arne Imsen :

PARTIDOP ELLER DOP TILL KRISTUS?

Baptister vägrar öppna dopgrav

Efter en del smärre och för övrigt rätt så vanliga och alltid lika banala skärmytslingar har det brutit ut religiöst partikrig mellan Maranatagruppen och baptistförsamlingen Filadelfias förtroendevalda ämbetsbröder i Västerås.

Orsaken är en i högsta grad unik och ovanligt löjeväckande praktisk petitesse. Men som symptom på djupare liggande motsättningar av principiell och ideologisk art är utspelet verkligen intressant.

Maranataförsamlingen i Stockholm har sedan några månader tagit upp kontinuerlig verksamhet i staden. Filadelfiaförsamlingen på platsen känner sig enligt sin talesman herr Filip Björk angripen, förorättad och sårad över den nya gruppens hänsynslösa framfart. Båda är nämligen hyresgäster i samma fastighet. IOGT upplåter sina lokaler. I olika delar med åtskilda ingångar kan möten hållas samtidigt utan några praktiska olägenheter. Men den gamla och väl konsoliderade hyresgästen har trots det svårt att acceptera det faktum att nykomlingen — av helt naturliga orsaker — ofta kommer att arrangera sina sammankomster på samma tider, söndagskvällar, som den stabila och ansedda baptistförsamlingen. I Göteborgs Folkets Hus hyr regelbundet fyra—fem kristna fraktioner i en fastighet vars många lokaler har gemensam huvudingång. Jag har aldrig hört att någon mötesbesökare av den anledningen hamnat på fel plats...

Nu har Maranatagruppen i Västerås planerat väckelsemöte med dopförrättning — den första.

I regel ordnar vi, då tiden tillåter sådana förrättningar med transportabla, visserligen provi-

soriska men dock ganska ändamålsenliga plastbassänger.

I det här fallet blev emellertid gruppens evangelister informerade om att det fanns dopgrav inbyggd i den förhärda lokalens scen. Det är Filadelfias initiativ och ekonomiska insats. Dopgraven är alltså *deras* lösöre. Så långt tänkte naturligtvis inte två unga och ambitiösa, nyutsända evangelister. Aningslöst annonserade de därför väckelsemöte med dop. Men de blev ganska bryskt tagna ur sin goda tro, ty baptistförsamlingens förtroendevalda lät genom en talesman meddela att de ansåg sig förhindrade bevilja Maranatagruppen tillstånd att använda deras bassäng. Hörsalen hyr värden, IOGT, ut, men den i samma sal befintliga dopgraven kan ej upplåtas för sitt egentliga ändamål om förrättningen verkställs av bröder i Maranata, ty den upplåtes av baptistförsamlingen. *Vad betyder det att nämnda församling ej haft användning för den på flera år!*

Efter en del parlamentärerande ändrades dock det definitiva avslaget. Dopet skulle få hållas på det villkoret att Maranatagruppen förband sig att i fortsättningen inte anordna möten på samma tider som baptistförsamlingen. En fri och självständig verksamhet kan givetvis inte låsa sig av så helt ovidkommande hänsynstaganden. Utan någon som helst gemensam planering skulle den aktiva gruppen för all framtid dikteras att ej ordna möten på tider, som av någon orsak ansågs otjänliga för Filadelfiaförsamlingen. Maranatagruppen skulle vara ohederlig om den med god min åtog sig en motprestation, som omstän-

Forts. på sid. 9.

Ivar Rudgard

MOT HÄRLIGHET ELLER TILLBAKAGÅNG?

”... Vi stiga från den ena härligheten till den andra...” 2 Kor. 3: 18.

Guds ord lär att en normal utveckling av det andliga livet är en ständigt stegrad upplevelse av kraft och seger. Redan i gamla förbundet visste man detta. ”De gå från kraft till kraft. Så träda de fram inför Gud på Sion.” Ps. 84: 8.

I Guds rike finns ej något på-stället-marsch. Vårt andliga liv är antingen i stigande eller sjunkande tillstånd. —

Alla kristna bekännare är i regel mycket måna om att ge sken av en stigande utveckling även om man är på väg nedåt. Detta gäller både enskilda människor och grupper. Se bara på hur pastorer och församlingar med siffror söker bevisa att man är i stigande. Har insamlingar och medlemsantal sjunkit förklarar man det med utflyttningar, döda etc. Den Levande och uppståndne följer dock ej matrikel och kassabok då han bedömer vårt andliga tillstånd, utan han följer sina egna böcker. Han som har ögon som eldslågor går ännu omkring bland församlingarna och han säger: ”Du säger ju: Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet; och du vet inte, att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Så råder jag dig då, att du köper av mig guld, som är luttrat i eld, för att du skall bliva rik, och att du köper vita kläder att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och att du köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att du skall kunna se.” Upp. 3: 17—18.

Det verkar som vår tids kristna förlorat den andliga synen. Man kan ju icke tro annat då man hör hur nederlag förklaras som segrar och tillbakagång som framgång. — När jag på trettio-talet mötte och upplevde pingstväckelsen var det en rörelse som flammade av eldstungor och dess budskap var klara signaler. Kyrkan med dess lärar om barndop och konfirmation förkunnades vara från avgrunden och de som lät begjuta eller konfirmera sina barn uteslöts ur församlingarna. Beträffande politiken var också signalerna mycket klara: Den kristna verksamhet som börjar syssla med politik har förlorat sin uppgift som bärare av väckelsens budskap, sade man då. —

Hur är läget idag?

Jo, nu gör man gemensam sak med präst och kyrka i ekumeniska strävanden, ty enhet måste vinnas till vilket pris som helst, anser man. Har manne statskyrkan, dess präster och lärar förändrats? Säkert inte. — När pingströrelsen idag tillsammans med prästerskap och kyrka söker att på politisk väg reformera samhället, förklarar det som tecken på väckelse. — Man behöver icke vara profet för att förstå vad som skett och sker. Att förklara detta som andlig framgång betyder att man är i stort behov av den andliga ögonsalva. —

Ibland hör man någon som säger, att om vi får möta Gud, skall vi stå kvar i den församling vi tillhör och vittna om vad Gud har gjort. Detta låter nog så bra — men hur fungerar det i praktiken? Tänk om den församling man tillhör är en död organisation istället för en levande organism? Är det ej då risk för att den livets låga som tänts kommer att tyna bort och förkvävas i den kvava, ljumma och slöa atmosfär som råder. —

För min personliga del tror jag att det säkraste sättet att bevaras, att stiga från kraft till kraft och från härlighet till härlighet, är att gå ut till Honom utanför lägret och bära hans smälek. Hebr. 13: 12—13. Men har du ej fått del av de livets krafter, som spränger alla döda cirklar, bör du bli kvar i organisationen. —

Att vara med i den ständigt stigande kurvan från härlighet till härlighet är en intressant upptäcktsfärd med ständigt nya andliga upplevelser. Halleluja!

Den som lever i denna härliga vandring i Anden talar litet om det som varit, men mycket om det man är på väg mot. ”Ja, mina bröder, jag håller icke före att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus.” Fil. 3: 13—14.

Maranatahälsningar

Ivar Rudgard

URKRISTENDOMEN och NUTIDA VÄCKELSERÖRELSER

Några Jämförelser av Per-Olof Fägerholt

Den Jesus, som vi möter i evangelierna, tog ingen hänsyn till person. Därför blev han en stötesten för många. Människorna hade precis som idag genom uppfostran och miljö bringats ett betraktelsesätt, som tog hänsyn till samhällsställning, ras, religion, yttre manifestationer. Men hjärtat glömde man oftast, då som nu.

Allt detta bröt Jesus ner. För det mänskliga sinnet är det chockerande att se, hur radikalt Jesus uppträdde, hur fullständigt i harmoni med Guds suveränitet han betraktade sin omgivning. En var stor — Fadern —, alla andra små. Och de som insåg sin ringhet älskade och ömmade Jesus för och lyfte dem upp. Men det stora och märkvärdiga, det egenrättfärdiga och inbilska, det falska, bröt han ner.

Judarna betraktade sig sålunda ofta i egenskap av Abrahams barn, som Guds utvalda, som var självskrivna för himmelriket. Men Jesus sade: "Jag säger Eder, att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham." "Ja människor skola komma från öster och väster, från norr och söder och bliva bordsgäster i Guds rike. Och se, då skola somliga som äro de sista bliva de första och somliga som äro de första bliva de sista." "Men rikets barn skola bliva utkastade i mörkret där utanför."

Denna attityd finns också hos en del bröder och systrar i dag, inte på grund av deras egen rättfärdighet, men på grund av den församlingsbildning de råkar tillhöra. Den är för många

troende i dag vad härkomsten var för judarna på Jesu tid. Men Jesu ord i sändebreven till de sju församlingarna i Mindre Asien sopar då som nu undan sådana falska grunder. T. o. m. en apostolisk församling är alltså ingen garanti för att det inte kan gå avfall i verksamheten. — Avfall av andlig art, inte organisatorisk. I Uppenbarelsebokens sändebrev talas det t. o. m. om att "flytta ljusstaken". Och historien visar med skrämmande tydlighet vad som skedde. Må därför Uppenbarelsebokens varningar och historiens vittnesbörd bli till väckelse och varning. Inget är självskrivet i andens rike p. g. a. organisation och lära.

"Historiens vittnesbörd", som jag nyss nämnde, blir emellertid för många en diffus tanke om ett dunkelt skede, som börjar någonstans efter apostlatiden och slutar i katolicismen. Det kan därför vara intressant att studera hur de första kristna såg ut sedda genom historieforskningens glasögon och vad det var för olyckliga utvecklingstendenser och åtgärder, som så småningom ledde till det som vi i dag kallar "Babylon". Vi citerar Svensk Uppslagsbok — 1947—1955 års upplaga:

Citat:

URKRISTENDOM, det äldsta skedet av kyrkans historia, från år 30 till o. 130, kristendomens grundläggande expansionstid, utmynnande i den fornkatolska kyrkan. U. uppdelas av det judiska kriget och Jerusalems förstörelse år 70 i en "apostolisk" och en "efterapostolisk" tidsålder. Då krossades den palestinska urkyrkan och därmed ju-

dekristendomen, och tyngdpunkten i den följande utvecklingen förflyttades slutgiltigt till den hednakristna kyrkan i Mindre Asien och Rom. Källor till U:s historia äro NT samt de apostoliska fäderna. — U:s äldsta skede är urförsamlingen i Jerusalem, som bildade sig kring apostlarna, sedan tron på Jesu uppståndelse från de döda hade brutit igenom. Den bestod redan från början av två element, ett arameisktalande och ett grekisktalande (hellenistiskt). Från detta senare utgick den första missionen bland icke-judar, vilken snart fick en målmedveten och överlägsen representant i Paulus från Tarsus. Tack vare hans insats spred sig evangeliet på kort tid (åren 45—58) till Mindre Asien, Makedonien och Grekland; redan före år 50 fick kristendomen fast fot i Rom. Denna expansion försiggick under stark spänning mellan judekristendomen och den lagfria hednakristendomen. Den senare antog aldrig den judiska lagen som livsform men upptog GT som uppenbarelsekälla jämte den palestinska Jesus-traditionen. Profetia, tungomålstalande o. a. fria andegåvor ("charismer") präglade församlingslivet; stämningen var entusiastisk, tron riktad fram mot Kristi återkomst till världsdom och frälsning; martyriet, lidandet för Kristi skull, omfattades med glödande hänförelse. En allt uppoffrande broderskärlek förenade de troende i en innerlig gemenskap. En kristen gudstjänst utvecklades med centrum i "Herrens måltid", nattvarden. Döpet förmedlade inträdet i kyrkan. En utomordentlig auktoritet tillkom apostlarna; de enskilda församlingarna leddes i patriarkalisk anda av sina mest betydande medl. De ur-

kristna kände sig som främlingar och utlänningar i världen men på samma gång som världens medelpunkt, historiens mål, Guds utvalda folk, det sanna Israel. Hednavärlden och dess maktägare betraktades som Satans tjänare, de utvaldas fiender och förföljare (så i Joh. Upp.). — Den efterapostoliska tiden fick förutom förföljelser kämpa även med inre problem: irrläror, entusiasmens och den eskatologiska förväntningens bortdöende samt organisatoriska brytningar. Utvecklingen av skyddsmedel och garantier mot dessa svårigheter skapade den fornkatolska kyrkan (episkopatet, trosbekännelse, kanon). — Slut citat.

Det började med "entusiasm" och ivrig väntan på Jesu åter-

komst, med Andens gåvor och martyrium. Men glöden falnade och det blev "organisatoriska brytningar". Och i det skedet tillgrep man mänskliga botemedel — i förnufts och det goda syftets namn — nämligen "utvecklingen av skyddsmedel och garantier", vilket skapade den fornkatolska kyrkan" (!) (episkopat = människovälde, trosbekännelse = våra dagars samskaps-sannningar", kanon = centrala påbud (jmf ledaren i Midnattsropet nr 11 1965 om Demagogi och dubbelmoral, avsnittet om finlandsskrivelsen).

Men någonstans bland det som historieskrivningen och uppslagsboken kallar irrläror måtte en strömfåra av levande

vatten ha flutit vidare genom sekler och i praktiken ha representerat gudsuppenbarelsen i tiden. Ty den fornkatolska kyrkan var ju själv en irrlära bland de övriga, trots att den i majoritetens namn fick vittnesbördet att vara "den sunda läran".

Man behöver inte söka efter paralleller i vår tid. De finns där. Må därför var och en som har öron höra och den som har ögon se och den som har öppnade sinnen förstå skriften och så följa Herren dit Han går. Ty endast då skall vi undgå att gå vilse bland dominerande människomeningar och smygande avfall.

Per-Olof Fägerholt

SKRYT ELLER TACKSÄGELSE?

Av Olga Rasch

Det är helt naturligt, och skall ingalunda klandras, att vi glädja oss över synbar framgång i vår gärning. Att vi omnämner detta kan ju också vara helt naturligt. Lärjungarna kom ju till Jesus och uttalade sin glädje över att till och med de onda andarna var dem underdåniga i Jesu namn. Vi har väl rätt att uttala vår glädje över framgångarna i vårt arbete om vi därmed vilja förhålliga Gud och uppmuntra till fortsatt arbete och uppoffring. —

Tyvärr får dylikt omnämnande ofta karaktären av skryt över uppnådda resultat i stället för tacksamhet över vunnen framgång. Det är inte ovanligt att fariseismen smyger sig in i det till synes ödmjuka vittnesbördet. Får vi inte ibland höra

följande vittnesbörd för vunnen framgång: "Hur tacksam är jag inte över att jag, som är så ovärdig, fått se denna stora väckelse följa min ringa gärning." Man låtsas ge Gud äran, men räknar ändå med att åhörarna skall tänka på att det är Jag, med stort J, som varit redskapet i Guds hand. Vi bli lika honom, som skänkte fem tusen kronor till nykterhetsföreningens verksamhet, men sade att det skulle vara absolut anonymt. Han hoppades dock att ordföranden, som tog emot penningssumman inte skulle kunna tåga, utan förråda anonymiteten. Hela året gick och ordföranden hade hållit tyst. På årsmötet tillkännagav han att föreningen fått en storslagen gåva på fem tusen kronor till sin

verksamhet. Men givaren hade begärt att få vara anonym och att den begäran måste respekteras. Från salen hördes en röst: "Ja, jag tyckte det var bäst så."

Vi har nog inget emot en liten trumpetstöt då vi lägger ner vår offergåva i kistan. Fariseerna är inte ensamma om trumpetandet. Men även om man inte vill bli ärad för sin offergärning kan talet om den stora offergärningen väcka missmod hos andra som inte med bästa vilja i världen kan ge något större offer. Det var väl detta Jesus visste då han satt vid offerkistan och såg den fattiga änkan komma med sin gåva, av 2 öre. Jesus förstod vad hon kände och uppmuntrar henne och därför säger han: Hennes gåva var mer aktad i Herrens ögon än de stora summor som under mera uppseende former lades dit. Vi behöver mera av Guds kärlek och ödmjukhet om vi med vårt vittnesbörd skall ära Gud. "Kärleken förhåver sig inte, den uppblåses inte." 1 Kor. 13: 4.

Olga Rasch

Satan går omkring som ett rytande lejon. Han söker att uppsluka, döda varje levande kristen. Skall han lyckas? *Nej*, Han som är i oss är starkare än den som är emot oss. —

Alla upplever vi hur denna världens furste, djävulen, söker få vår uppriktiga tro på Jesus sönderslagen. Han försöker se till att vi har något som gör oss osäkra. Djävulens taktik är att få vår tro att vackla. Lyckas han där, är vi offer för honom.

Vad skall vi övervinna honom med?

När vi går till attack mot satan säger vi: "Det står skrivet." — "Så säger Herren." När människor skall lösas, orendas andar, demoner och sjukdomsandar kastas ut, så får du då med Hans makt göra detta. Se inte på synden, bojorna, andarna, satan, sjukdomarna, utan se på Jesus och befall dem att i detta namn fara ut och aldrig mer återvända.

Har Jesus en gång löst, befriat, helat, så vill han att vi skall leva i detta, proklamera det till hans namns förhållig-

bad man inte om förlåtelse för det de sagt och gjort. Prutade de av på sanningen, blev de mindre aggressiva för att bli godtagbara av den religiösa, grå massan, av ljumma, fega, trolösa och alla djävulens barn? *Nej de bad*: "Giv dina tjänare att de med all frimodighet må förkunna ditt ord, i det du uträcker din hand till att bota sjuka och till att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn."

Här måste vi följa apostlarna. Orsaken till deras obetvingliga framgång och seger var Jesu namn. De var förbjudna att tala i detta namn. De fängslades, dödades, men i allt detta gick Guds ord fram med makt. Ju större striden, förföljelsen och kampen var, dess mer kraft utbad de sig, och triumferade över ondskans andevärld. I liv och död stod de för Ordets sanning.

Vill du och jag göra det?

Då skall vi också uppleva att sanningen gör oss fria.

Carl Henric Henricson

Carl-Henric Henricson

DET ÄR SEGER I JESUS

Jo, genom den fasta orubbliga TRON på Golgata. "De övervunnit honom i kraft av Lammets blod." —

Vi skall stå emot satans alla listiga angrepp och behålla fältet — segern. Icke skall han få frånröva oss det Jesus har givit. *Nej*, låt oss avslöja hans lögn med sanningen. Det finns en framkomlig väg halleluja! Jesus har befallt oss att kasta ut orenda andar. Inte att kastas ut av dem, eller bindas. *Nej*, att segra över dem, genom Honom som har segrat. Vårt vapen TRON måste vara orubblig, fast förankrad i Ordet, löften som Jesus givit. Ja, de har i Honom fått sitt ja och amen. Alltså skall det ske.

de, och till en ännu mäktigare uppenbarelse av Hans fullkomliga seger. För att detta skall ske måste vi ha upplevt Golgata, ty där besegrades satan.

Vi längtar alla efter en starkare uppenbarelse av full makt. Den får vi när vi i Jesu namn går till attack mot satan. Han är en lögnare och bedragare från begynnelsen. Vill du vara med? Jesus kommer att giva dig makt och myndighet att binda det som bindas skall, och lösa det som skall lösas.

För att gå in i denna strid, måste vi frigöras från alla oväsentliga saker. Fyllas av TRO och *den helige Ande*. När apostlarna kom i strid med saducéer, präster och skriftlärde m. fl. så

Midnattsropet

Organ för andlig väckelse

Utkommer den 1 och 15 varje månad.

Red. och ansv. utg.

ARNE IMSEN

Redaktionskommitté

DONALD BERGAGÅRD

ERIC-GUNNAR ERICSSON

ANDERS B. ANDERSSON

Tidningens adress:

Surbrunnsgatan 60

Stockholm VA

Tel. 32 80 02 - Pg 57 16 20

Lösnummer 1 kr.

Pren.-pris kr. 21:— pr år,
11:— pr halvår: 5:50 pr
kvartal.

För pren. pg 57 16 20

Bibelstudiet:**HERRENS TILLKOMMELSE****MÖTET I SKYN**

I samma stund som Brudförsamlingen är fulltalig, den sista stenen insatt på sin plats i det heliga Församlingstemple, Efs. 2: 19—22, är det stora ögonblicket inne. —

Nu ljuder ett maktbud, en överängels röst och en Guds basun, 1 Tess. 4: 16. Detta blir signalen till att något sker både i himmelen och på jorden.

Jesus lämnar sin plats på Faderns högra sida, där Han under nådatiden bedit och manat gott för de sina, Rom. 8: 34, 1 Joh. 2: 1. Han lämnar nu himmelen för andra gången, nu för att i skyn möta sin återlösta skara. —

Samtidigt gör sig änglarna färdiga för uppbrott till sitt sista uppdrag till deras tjänst som skall ärva frälsning. Matt. 24: 31.

Maktbudet skallar ej bara genom himlarna. Det tränger genom rymden ner till jorden ända ned i gravarna, och ned i havsdjupen når det. Alla de som dött i tron, de som höra Jesus till och är inställda på den himmelska våglängden hör det. De uppstår nu med oförgängliga kroppar, 1 Kor. 15: 51—57, kroppar lika Kristi härlighetskropp. Fil. 3: 20—21.

De på jorden ännu levande, frälsta, pånyttfödda skarorna förvandlas i ett nu, i ett ögonblick och uppräckas på skyar i deras sällskap som dött i tron, Herren tillmötes i luften. 1 Kor. 15: 51—52, 1 Tess. 4: 16—18.

Vilket möte skall det inte bli på skyn! Underbara dag då den blodtvagna skaran samlas. Ur alla folkslag, stammar och tungomål kommer de; friköpta från jorden och människorna genom samma dyrbara blod. —

Och mötesplatsen i luften där skarorna samlas för att möta sin Frälsare, Brudgum och Herre är just den plats där deras fiender, ondskans andemakter, hade sin operationsbas och från vilken de gick till anfall mot Herrens folk. Nu är de blodtvagna skarornas seger slutgiltig. —

I Brudgummens sällskap företages nu triumfärden upp genom himlarna till den stora bröllopsfesten.

Allan Srensson:**KRISTENDOMEN
OCH
SKRYMTERIET**

En kristen blir man när man tar emot Jesus som sin personlige Frälsare och blir född på nytt. Den som inte är född på nytt kan inte ens få se Guds rike, Joh. 3: 3. Ännu mindre komma in där.

Det står i 2 Tim. 3: 1—5 att i de yttersta dagarna ska människorna ha ett sken av gudsfruktan men inte vilja veta av dess kraft. Detta går i bokstavlig uppfyllelse i dag. Det är många i vår tid som har "kristna sympatier" och gärna vill ta kristendomen i försvar. Men en kristendom som behöver försvaras är inte värd att försvaras. Det måste vara en död kristendom. Bibeln är som ett lejon, bara släpp den lös så försvarar den både sig själv och oss som tro på den.

En del menar nog att de gjorde Gud en stor tjänst när de skrev på namnlistan för kristendomsundervisningen i skolorna. Men att skriva på en namnlista eller bli med i ett "kristet" parti för att visa sina "kristna åsikter" och samtidigt vara slö och likgiltig för själens frälsning, det är ingenting annat än skrymteri. Detta skrymteri försöker KDS att använda som vapen mot synd och omoral. Jag kan inte tänka mej att Satan hyser någon större skräck för sådana vapen. Jag menar inte att alla som skrev på namnlistan eller som är med i KDS är skrymtare. Men om alla dessa 2,2 miljoner som skrev på listan vore aktiva kristna, då skulle Sverige ha varit ett paradiset för ett Sodom.

Barn och ungdom ska naturligtvis undervisas i kristendom. Men det minsta man kan begära av en kristendoms lärare är att han själv ska vara frälst och att han söker leda eleverna fram till en levande tro på Jesus, utan att låta sig hindras av skolstyrelsens restriktioner och paragrafer. Jesus har inte givit regeringen eller skolstyrelsen någon tillåtelse att utfärda några restriktioner när det gäller denna undervisning. Målsättningen för kristendomsundervisningen måste vara elevernas frälsning. Vad skulle den annars tjäna till? I helvetet har man ingen nytta av någon bibelkunskap. Nu invänder väl någon: men det är inte många lärare som fyller de kraven, och om någon gör det så får han nog inte stanna kvar i tjänsten. Hur går det då med undervisningen? Jag vill svara med en motfråga. Varför måste kristendomsundervisningen nödvändigt ske i skolorna?

ARNE IMSSENS
telefonnummer är nu

7565124

I 1 Kor. 1:18 står att talet om korset är en dårskap för dem som går förlorade. Passar sådana personer till kristendoms lärare? Bibeln lär klart och tydligt att den som inte är för Kristus han är emot honom, Matt. 12:30. Den som ej tjänar Gud han tjänar djävulen, Joh. 8:44, Matt. 6:24. Har nu Sveriges kristna verkligen så stort förtroende för djävulens tjänare så de låter sådana sköta ungdomens kristendomsundervisning? Missionsbefallningen i Matt. 28:18—20 den är rikad till oss kristna, och den omfattar även barnens undervisning. Jesus har inte anförtrott åt sina motståndare en så betydelsefull uppgift som att undervisa i Guds ord. Det ansvaret har han lagt på oss som är frälsta. Och nu får vi inte vara så bekväma så vi försöker vältra över detta ansvar på ogudaktiga skollärare och mena att när vi betalar deras löner med våra skatter så ska de se till att barnen får en god undervisning i kristendom. Det finns de som gör så när det gäller deras egen frälsning. De menar att finns det en himmel så får väl prästen i kyrkan se till så jag kommer dit. Det är ju hans arbete, han har ju fått betalt för det.

Du som läser detta tycker kanske att jag är alldeles för säker och bestämd. Men ska man kunna vägleda någon i andliga ting så måste man veta vad man talar om. Vaga spekulationer och gissningar blir ingen människa hjälpt av.

Ja, men kan inte Bibeln tolkas på olika sätt? Till dej som inte vet hur du ska tolka Bibeln vill jag ge ett gott råd: Låt bli att tolka Bibeln, det är inte din uppgift! "Men det mån I framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas." 2 Petr. 1:20. Det finns ingen människa som kan tolka Bibeln rätt. Gud är sin egen tolk. Det är

ingen annan än den helige Ande själv som kan tolka Bibeln rätt. Och i den mån vi överlåter oss åt honom och vill lyda honom så ger han oss den vägledning och det ljus över Ordet som vi behöver.

När det gäller frälsningen så är bibelordet så klart och tydligt så det behövs ingen tolkning alls. Den fåkunnige behöver inte taga miste om vägen. Det fordras inte mycket bibelkunskap för att bli frälst. Att människorna är så bortkomna och oförstående när det gäller frälsningen beror till stor del på att de i skolan blivit tvångsmatade med en falsk kristendom. Det vore bättre för ungdomen att inte få någon kristendomsundervisning alls i skolan, än att de bli förgiftade av en falsk kristendom som gör dem nästan oemottagliga för det sanna evangeliet. När jag gick i skolan fick jag en fullständigt förvrängd uppfattning om kristendomen, det var ju bara ett tvång. Att det fanns något som hette frälsningsglädje hade jag ingen aning om. Till er ungdomar som går i skolan vill jag ge ett råd: Strunta i skolans kristendomsbok och läs Bibeln istället, det har ni mer nytta av. Då slipper ni fastna i statskyrkans villfarelse.

Om man vill lära känna Jesus då är det väldigt bra att umgås med hans vänskapskrets och delta i deras sammankomster. Då får man veta en hel del om Jesus.

"Söken HERREN medan han låter sig finnas; åkalla honom medan han är nära" Jes. 55:6. "I skolen finna mig, om I frågen efter mig av allt edert hjärta" Jer. 29:13. "Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag. Se nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens dag" 2 Kor. 6:2.

Allan Svensson

PARTIDOP...

Forts. fr. sid. 3.

digheterna, vetenskapen om de lokala svårigheter att få lämpliga samlingssalar, ganska snart skulle tvinga den ignorera.

Detta inlägg har kommit till för att informera om vår syn på en sak, vilken med största sannolikhet nu och senare kommer att bli föremål för enskild och offentlig uppmärksamhet.

Filadelfiaförsamlingen har rätt att tillvarata sina intressen och ha sin mening om Arne Imsen och Maranata. Men trots detta bör väl den individuella omsorgen om dopkandidaterna få tränga undan alla mer eller mindre berättigade eller oberättigade reservationer av sådan karaktär. Vi döper ju inte till Maranata, ej heller till baptismen men vi döper till Kristus.

Eller hur?

Denna betydelsefulla troshandling kunde väl få vara höjd över all småskurenhet och brackighet, kyrkopolitik och konkurrensmentalitet åstadkommer.

Församlingsmedlemmarna har knappast fått tillfälle att uttala sig om vår begäran att utan orimliga villkor få förrätta dop i deras dopgrav i IOGT:s stora hörsal i Västerås. Dopgrav finns, vatten finns, dopkandidater finns, dopförrättare finns, men det tragikomiska i frågan är: Baptister säger nej.

Erik Ruth från Sägmyra kom dock körande den tjugo mil långa vägen med en dopbassäng och det blev dop utan baptisternas medverkan.

Arne Imsen

DÖPT I HELIG AND

De var frälsta, de etthundratjugo, som var samlade i Jerusalem på pingstdagsmorgonen. De var lika härligt frälsta som någon av oss. Men de saknade kraft, och den fick de, då den Helige Ande kom över dem, och de blev andedöpta. Det är en stor osanning, att alla är andedöpta, därför att de är pånyttfödda. Detta visar Bibeln och erfarenheten mycket tydligt.

Om det var en bestämd regel, att man talade i tungor, när man blev andedöpt i den första kristna tiden, och om alla frälsta är andedöpta, varför talar man då icke i tungor nu som då? Är frälsningen annorlunda nu? Många religiösa kretsar här i landet vill icke ha något med tungotalet att göra, fastän Paulus säger "Förmena icke någon att tala i tungor." — Vi lära icke, att den Helige Andes dop måste komma till, för att vi skall få komma till himmelen. Dock vill jag säga, att om man av Guds ord ser, att man bör söka ett dop i den Helige Ande, men i olydnad förkastar detsamma, så skall denna olydnad vara tillräcklig för att utestänga oss från himmelen.

Jag står fast vid vad jag förut har sagt, att den inre reningen måste uppnås för att komma in i himmelen, därför att Guds ord hävdar denna ståndpunkt. Jag har icke sagt, att det finnes kristna, som icke blivit frälsta, ty den som är verkligt rättfärdiggjord och pånyttfödd skall också genom Ordet och Andens vägledning finna, att Kristus Jesus icke blott "blivit oss till visdom från Gud och till rättfärdiggörelse", utan även till "helgelse och förlossning" (1 Kor. 1:30). Och Gud vill alldeles säkert föra den uppriktiga själen fram till en fullkomlig hjärterening (1 Joh. 1:7). "Ty utan helgelse skall ingen se Herren" (Hebr. 12:14, Upp. 21:27).

Om icke denna rening skall försiggå här i tiden, så vill jag fråga: när skall den ske? Är det döden, som renar ifrån synd? Eller skärselden? Något reningsmedel efter döden omtalas icke i Skriften. Vidare vill jag fråga, om det skall ske här i tiden, skall det då ske genom gärning eller tro? De som icke tro på en ögonblicklig rening söker den genom sina gärningar. Men Jesus säger, att den erhålles genom tron (Apg. 26:18). Då kan den också fås nu — i det ögonblick du tror det.

Må det nu icke bli något missförstånd med avseende på min ståndpunkt! Jag tror, att varje

välsignelse, varje erfarenhet och upplevelse vi gör, som för oss längre bort ifrån världen och närmare Gud, är en frukt av Kristi död på korset. Försoningen — blodet — är vår enda grund till frälsning, d. v. s. rättfärdiggörelse och pånyttfödelse. Dessa inträffar samtidigt, när vi tror.

Rättfärdiggörelsen för oss, pånyttfödelsen i oss. Vår helgelse däri innefattat jagets död, att syndakroppen bliver om intet (Rom. 6:6), och vår vidare utveckling är alltför en frukt av Jesu död och blod (1 Joh. 1:7). Men allt detta: kraften till att tro, pånyttfödelsens under, reningen

OCH I ELD

Av

T. B. BARRATT

**ÄR ANDEDOPET FÖR VÅR TIDS
KRISTNA?**

★

**HUR KAN MAN FÅ UPPLEVA ANDE-
DOPET?**

★

**ÄR ANDEDOPET NÅGOT SOM I FÖRSTA
HAND BERÖR KÄNSLOLIVET?**

★

**KAN MAN VARA ANDEDÖPT UTAN
ATT TALA I TUNGOR?**

★

**ÄR MAN REDO ATT MÖTA JESUS OM
MAN INTE ÄR ANDEDÖPT?**

★

På dessa och många andra frågor rörande denna så betydelsefulla upplevelse svarar den erfarne själasörjaren och gudsmannen T. B. Barratt i denna högintressanta artikel.

HÖGAKTUELLT

Bild: Laura och T. B. Barratt

från vårt eget, allt detta verkas av den Helige Ande, när vi tror (Joh. 3: 8, 15, Apg. 15: 9, 18, 26, 1 Petr. 1: 2, 2 Tess. 2: 13). I kraft av Jesu blod tror vi, och genom den Helige Ande upplever vi pånyttfödelse och rening från allt vårt eget, så att Jesu vilja allena blir rådande.

Den Helige Andes dop är en särskild meddelelse av kraft till tjänst och till heligt liv. Den förnyar och gör Guds ord levande och beseglar Guds nåd i själens innersta och meddelar oss de andliga gåvor, vi behöver för tjänsten. Jämför 2 Tim. 1: 6, 7. Denna kraftmeddelelse skedde som regel (icke alltid) genom händers pålägg-

ning (Hebr. 6: 2, Apg. 8: 17, 9: 17, 19: 6). "Gud gav oss icke försagdhetsens ande utan kraftens, kärlekens och tuktsens Ande." Men märk: det är samme Ande, som föder på nytt, renar och helgar. Guds ord säger uttryckligt, att vi måste helgas alltigenom för att få vara med och komma till himlen, när Jesus uppenbaras (1 Tess. 5: 23, 24, Apg. 21: 27). Det säger däremot icke att vi måste bli döpta i Anden för att komma dit, men framhåller bestämt, att ett sådant andedop skall hjälpa oss till detta och skickliggöra oss, medan vi är här (Luk. 24: 49, Apg. 1: 8, Joh. 7: 37—39). Jag hoppas, att var och en må taga sig tid till att slå upp de skriftställen, som jag hänvisar till.

Själv blev jag frälst vid 12-årsåldern. Det var en medveten frälsning. Vid 16 års ålder förnyade jag mitt förhållande till Gud vid altarringen i Metodistkyrkan i Stavanger. Som metodistpredikant i över 20 år vann jag genom Herrens nåd många själar för Gud. Jag förde fram dem, så långt jag själv hade kommit — till frälsning. Men så studerade jag helgelseläran, och flera gånger tyckte jag mig hava uppnått visshet om full rening, men det gled ifrån mig igen. Många hörde min förkunnelse om helgelsen och fann mycken hjälp däri. Jag studerade även sanningen om Andens dop. Wesley-bröderna förkunnade det. Moodys andedop och verk grep mig. Finneys, doktor Torreys, A. Simpsons och likaså William Booths och många andras. Jag sökte ofta intensivt och fick många välsignelser genom Anden, men jag var icke tillfredsställd. Jag hörde till dem som sjöng (o, hur intensivt vi ofta sjöng det!):

*"Jag väntar på Din eld,
väntar, väntar, väntar;
Jag väntar på Din eld!"*

Men den kom icke.

Många håller på med samma sång ännu, men elden har ännu icke kommit, ehuru det gått så många år sedan den tiden.

Den 30 september 1906 kl. 5.30 e. m. vågade jag att omfatta en *full rening* i kraft av Jesu blod, och den salighet, som då fyllde min själ, den sötma och den underbara gemenskap med Jesus, som då uppstod kan icke med ord uttalas. Min vilja var helt i Hans hand.

Åtta dagar därefter, på samma ställe (i doktor

A. Simpsons missionshem, New York) och samma klockslag, mottog jag en mäktig smörjelse av Anden, så att jag trodde, att jag hade blivit andedöpt. Men genom vänners hjälp fick jag syn på att jag icke hade talat i tungor som de första lärjungarna.

Då begynte jag att söka detta som ett tecken på vad jag trodde vara mitt andedop. Efter några veckors förlopp sade Anden till mig: Du behöver icke söka efter tecknet. Sök att komma i besittning av samma erfarenhet som de första kristna, så kommer tungotalet av sig självt. Så skedde även. Och sedan dess har jag upplevat en underbar tid i gemenskap med min Frälsare.

Jag upplevde alltså reningen före andedopet. Somliga upplever den samtidigt, och andra efter detsamma, även om de helt naturligt, innan de blivit andedöpta, måste överlåta sig åt Honom, så långt de kan se och förstå Hans vilja. Men efter den mottagna andeuppfyllelsen förs de in i en djupare kännedom om sitt inre väsens syndiga karaktär och drivas genom Anden framåt till upplevelse av en full hjärterening.

Detta är åtminstone erfarenheter, som tusenden har gjort, vilka icke ha haft något med den s. k. pingstväckelsen att skaffa. Men då får även Anden mera tillträde till att verka i och genom dem. Men att många icke söker efter detta kommer sig i de flesta fall av brist på vägledning eller av en bestämd motvilja att följa Jesus i allt.

Ett mottaget dop i den Helige Ande skall under alla förhållanden — om man förbliver i tron — föra oss allt djupare in i sanningen och i kunskapen om Jesu stora nåd och våra rättigheter i och genom Honom allena.

Öppnar man sitt hjärta för Andens eld i ett mäktigt andedop, så skall det påskynda utvecklingen och ge oss kraft till liv och tjänst för Jesus — förnyande, renande, frigörande, omskapande. Ett andedop som gör oss mera andliga, mera andeburna, förnyade i vårt sinnes ande, brinnande i anden, mera genomträngda av Anden, mera andliggjorda i vår vilja, i sinnelag, i inre och yttre liv, mera gudfruktiga, ödmjuka och himmelskt sinnade! Vi säger därför till de kristna: "Vakna upp, vakna upp, ikläd dig din kraft, Sion! Kläd dig i högtidsskrud, Jerusalem, du heliga stad! Ty ingen oomskuren eller oren skall mera komma in i dig. Skaka stoftet av dig, stå upp och intag din plats, Jerusalem; lös banden från din hals, du fångna dotter Sion!" (Jes. 52: 1—2.)

Guds folk runt omkring i vårt land, låt oss förnya vårt förbund med Gud och rena våra hjärtan i lydnad för sanningen, så kan vi bli brinnande

i Anden. Och "om vi hava liv genom Anden, så låtom oss också vandra i Anden!"

Om vi kom närmare Gud och i verkligheten blev mer andliga, så skulle också den falska andligheten få mindre rum ibland oss. Då skulle vi också växa i nåden och i kunskapen om Kristus och omskapas till Hans likhet. När så dagen kommer, den sista dagen här nere, så skall Gud för Kristi skull föra oss över gränsen in i det eviga livet — in i det himmelska Sion — eller: låt mig tillägga: då skall vi vara redo att möta vår Frälsare med brinnande lampor, när Han nu snart kommer i skyn för att hämta sin brud. Vi längtar efter denna härliga dag!

Elever från Betelinstitutet besöker Jönköping

Maranataförsamlingen i Jönköping hade sista veckoslutet i februari besök av åtta elever från Betelinstitutet, Orsa. Som ledare för gruppen var bitr. rektor vid skolan, Mailis Östmo.

Två möten på lördagskvällen och tre möten på söndagen samlade stora skaror lyssnare. Guds Helige Ande var mäktigt verksam. Vittnena från Orsa var alla gripna och inspirerade av den Helige Ande. Man kände tydligt igen "tonen", som slog an i alla brudesjälar. "Vi har inte rest ut för att presentera skolan", sades det i första mötet, "utan för att presentera den levande JESUS, som än i dag gör under". Och det blev också budskapet i mötena: JESUS.

I mötena medverkade även väckelsepredikanten och skoghuggaren Sigurd Larsson från Vansbro, som på ett mäktigt och levande sätt förkunnade ordet med skärpa, så det trängde igenom. Broder Larsson, som för övrigt medverkade hela veckan samt vid ett möte i Vaggeryd, tillhör den gamla stammen av de originella förkunnarna som inte mist skärpan eller frigörelsen, utan förkunnar "läran" med makt och myndighet.

Rektor Ebbe Bolin, skulle egentligen varit med till Jönköping med sina elever, men fick förhinder. Han har lovat att komma vid ett senare tillfälle.

Stor pingstkonferens i Jönköping
i pingsthelgen, med deltagare och vittnen
från hela Norden. Planera redan nu för att
vara med.

ALLA HÄLSAS VÄLKOMNA!

Utförlig annons senare.

*Bibelstudium:***ISRAELS STAMFÄDER VII**

av Vilho Soininen

"Sebulon skall bo vid havets strand, vid stranden, där skeppen ligga, sin sida skall han vända mot Sidon." 1 Mos. 49: 13.

Sebulon var den femte i brödraskaran. Det är inte så mycket sagt om honom, men dock kan ett enda Guds ord säga mera om en sak än tjocka böcker, skrivna av människor. Jakob sade, att Sebulon skall bo vid havets strand. Ofta är det så att många olika saker inverkar på en människas själliv. Omgivningen har en stor betydelse. Vi minns från vår barndom, hur väldigt stor vår lilla omgivning syntes oss. Den lilla dammen syntes oss som ett stort hav och det lilla berget blev för oss ett högt fjäll. Men en människa, som är född och uppväxt vid havet, har fått havets djup och vidd i sin själ. Vi kan säga att det finns kristna, som så att säga lever vid den lilla dammen. Deras själ är förtvinad och allt vad de säger eller gör är hela världen, anser de. Dessa trångsynta kristna ser inte, ej heller tror de, att det kan finnas någon värld annat än i deras "fälla". Detta är ett speciellt kännetecken för vår tids kristenhet. Om den andra inte tänker just på samma sätt, om hon inte tillhör samma grupp, är det faktiskt tvivelaktigt, om man ens kan hälsa. Det finns olovligt många småaktiga och trångsynta människor. Dessa människor kan man fösa in i en fälla och sedan visa dem deras "egen" damm, samt förklara, att detta är allt och något annat finns inte.

Men Sebulon bor vid havets strand. Han ser långt och han vet, att det alltid blåser nya vindar utifrån djupet. Hans lungor andas in havsluft, denna friska och starka luft. Han vet, att Guds kärlek är som en stor ocean. Däri finns inte endast några droppar vatten, utan det är gränslöst, det tar aldrig slut. Du kan använda ur det hur mycket vatten som helst, ändå har det inte alls förminskats.

Det berättas om, hur D. L. Moody en gång besökte en troende broder ute på hans lantställe och såg där en vindflöjel på takåsen och på vindflöjeln stod skrivet: "Gud är kärleken." Moody förundrades över detta och frågade mannen: "Menar du att Guds kärlek är som den där vindflöjeln, som svänger och vänder åt alla håll?" "Nej", sade mannen, "jag menar att Guds kärlek är densamma oberoende av varifrån det blåser".

I denna kärlekslöshetens tid behöver vi mera

av dessa Sebulon-likade människor. Då Bibeln talar om ändens tid, påpekar den speciellt hur kärleken kommer att kallna i de kristnas liv.

"Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna." Matt. 24: 12. Detta är Jesu förutsägelse om ändens tid. Vi behöver inte känna till så värst mycket om vår tid, för att kunna fastslå, att denna profetia i dag har blivit ordagrant uppfylld. "Och då skola många komma på fall och den ene skall förråda den andre och den ene skall hata den andre." Matt. 24: 10. Hatets, laglöshetens och kärlekslöshetens tider har kommit. Man sitter vid randen av den egna "församlingens" damm och beundrar "havets" storhet. Men ära vare Gud, det finns även sådana, som har fått se, att det finns mycket mera vatten än det, som finns i den lilla dammen.

Då vi nu återigen (denna påsk) vänder våra blickar mot Golgata höjd, ser vi en underbar syn. Det stora havet bruser från Golgata kulle. En sångförfattare har skrivit: Där är ett kärlekshav så stort, öppnat på Golgata. (Fri övers.)

Däri finns både vidd och djup. Inte ens evigheten kan förklara vidden av denna kärlek. Den store hedningarnas apostel Paulus försökte en gång förklara denna stora kärlek och han slutade med orden: "Så att I tillika med alla de heliga tillfullo förmå fatta, vad bredden och höjden och längden och djupet är." Ef. 3: 18.

VILKEN BREDD, HÖJD, LÄNGD OCH DJUP!

Där har vi måtten på havet. Har du någonsin stannat vid stranden av detta hav? Då satan kommer och viskar: "Guds kärlek är slut för din del, Han bryr sig inte längre om dig", så blicka ut över detta väldiga hav, över dess vidd. Stanna vid foten av Golgata kors. TÄNK, BEGRUNDA OCH SE? Varför ropade Han ännu på korset: "Fader förlåt dem!" Då du själv kanhända inte förmår förlåta din närmaste, som förbrutit sig emot dig, så se på Honom som var slagen och bespottad, hånad och smädd av alla, ändock bedjande: Fader förlåt dem! Vad åstadkom detta? Det var ingenting annat än Hans stora KÄRLEK. Stanna vid stranden av detta stora hav och se långt ut på djupet. Andas in denna rena och hälsosamma havsluft. Din själ börjar leva och du börjar förstå och se tingen i ett annat ljus.

Din sida är mot Sidon. Sidon hade ingalunda någon framstående plats i Israel. Läs Hes. 28: 20—23, men Sebulon hade sin sida vänd mot Sidon. Genast då du inandats havets friska luft, vändes din sida mot Sidon. Även till den brodern eller systemen åt vilken du vänt ryggen och om vilken du sade, att du aldrig mer skall kännas

Gud talar på olika sätt

Jag vill här vittna om de underbara gärningar Jesus gjort med mig under de fem år jag nu varit frälst. När jag tänker på de sista åren jag var slav under synden tycker jag att det var en enda mardröm.

Jesus sökte och kallade mig, men jag trodde att det var omöjligt för mig att bli frälst. — Då måste jag sluta upp med att synda och det kan jag inte, tänkte jag. Och då får man ju inte gå på dans eller bio och det måste väl bli bra tråkigt, tänkte jag också. Emellertid inträffade just då en svår olyckshändelse med min make. När jag på natten låg vaken och var orolig för honom lovade jag Gud att jag skulle bli en bättre människa om han fick leva. Jag fick dock erfara att det var svårt att i egen kraft uppfylla det löftet och jag satt snart fast igen, som flugan i spindelns nät. Att Jesus skulle kunna förvandla mig förstod jag inte.

Min make hade överlämnat sig åt Jesus under lasaretsvisittelsen. Han vågade dock inte bekänna det för mig, eftersom jag alltid varit motståndare när han tidigare frågat om vi inte skulle lämna oss åt Gud.

Jesus har underbara vägar. Han lät mig komma i en situation då jag kände mig totalt hjälplös och värdelös som människa. När jag inte såg någon utväg ur mina svårigheter ropade jag till Honom om hjälp.

Och jag behövde inte ropa förgäves.

Efter att den ena kvällen varit i nattsvart förtvivlan, var jag kvällen efter jublande lycklig. Jag kände en sådan frid i mitt inre och jag förstod att Jesus frälst mig.

I och med min förvandling löstes också mina problem. Strax efter fick jag vara med om en mycket trosstärkande upplevelse. Min första önskan var att få tala om för andra hur underbart det är att vara frälst och jag bad Gud att han skulle göra mig till ett vittne och ett ljus inför människorna. När vi var på vårt första möte i den församling vi sökt kontakt med och man under handpåläggning bad om Guds välsignelse för oss, talade Gud genom den man som höll händerna på mig och

svarade med mina egna ord att han skulle göra mig till ett vittne och ett ljus inför människorna.

Mycket har jag fått uppleva av Guds nåd och trofasthet under denna tid och många bönesvar har jag att tacka honom för.

Han har också talat till mig genom andliga drömmar. I en dröm jag nyligen haft har han lovat att fylla mig med kraft och leda mig så att jag kan tjäna honom bättre än tidigare.

Jag hoppas att detta vittnesbörd blir till vägledning och välsignelse för någon som ännu går på syndens väg. Det finns bara två vägar att välja på. Den ena leder till himmelen och den andra till helvetets eld och svavel.

Vilken du än väljer får du en försmak av slutmålet redan här på jorden. Ginge det att förklara hur härligt det är att vara frälst, skulle det säkert inte finnas någon ofrälst, men det kan ej förklaras det kan blott erfaras.

Kom till Jesus som du är. Han säger: "Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut." Joh. 6: 37.

Marianne Grenmyr

vid, kommer du att vända dig. Detta är den stor-sinhet, som Guds kärlek åstadkommer. Detta, just detta behövdes i denna laglöshetens och kärlekslöshetens tid. Då ser du Guds bild i din bror och i din syster, föremålen för Guds kärlek, för vilka Jesus utgivit sitt blod. Detta får man inte av att sitta vid randen av en liten svart damm. Detta får man endast då man står på stranden till det stora havet och blickar ut över djupet.

O, underbara Golgata kors! Stanna vid foten av detta kors just nu då du läser dessa rader och låt den himmelska kärleksvinden blåsa genom din själ. Då skall du förnimma med en gång vilken verkan det har att stå vid stranden av kärlekens stora hav. Halleluja!

Tältmöten i Falköping

14—26 juni

Stor midsommarkonferens

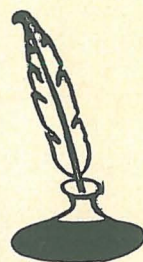
Donald Bergagård med flera vittnen
deltager.

Önskas logi: Ring 0515/138 70.

Maranataförsamlingen.

MIDNATTSROPET
Sörbrunnsgatan 60
Stockholm VA

Brev från läsekretsen

Skriv gärna till oss! Låt oss få veta dina tankar om Midnattsropet och om du har några önskemål beträffande innehållet.

Till MIDNATTSROPET! Jesu nåd och frid!

Jag känner mig manad att skriva några rader till er. Jag fick några nummer av tidningen Midnattsropet vid ett tillfälle. Den kom faktiskt som en fläkt av den nåd och glädje som Jesus ger. Mitt inre drack av den jublande glädje som strömmade emot mig från varje sida av tidningen. —

Nu bör jag kanske tala om

att jag är en fånge. Ej till själen. Den har vår store Frälsare löst genom sin stora barmhärtighet till syndare. Men jag sitter på anstalten Hall utanför Södertälje. Jag har varit där ett år nu, och har ännu ett år kvar innan jag blir fri. — Det var tungt den första tiden innan jag fick kontakt med Jesus. Sedan har allt gått till seger. Halleluja! —

Jag läser min kära Bibel och

talar med Jesus — naturligtvis gör jag det. Och att få lyssna på en jublande sångarskara eller andlig musik från edra gramofonskivor det är också läke-dom för en orolig själ. I cellens ensamhet kan man ju ibland gripas av oro. —

Jag slutar med orden i Hosea 6: 1 samt Ps. 30: 1—6. De läm-pa sig så väl till min situation. Bed för mig.

G. M.

INGA PORTAR... *Fr. sid. 18.*

Jesu lärjungar fordom, till städer och byar. Den ene av dem tog ett arbete — vår tid erbjuder så rika tillfällen till detta — den andre gick från hus till hus, samtalade med människor, spred tidningar och traktater och samlade människor till bön. Snart skulle det också ges möjligheter till offentliga möten.

Detta blir inte en verksamhet med flygande fanor och klingande spel. Det blir nog inte heller några massmöten eller stora tidningsrubriker till att börja med, utan mera av en-och-en-rörelse i hem och på arbetsplatser. Det blir att likt Rut få plocka ax på Boas åker eller Lukas 14: 23 i modern version: Gån ut på vägar och stigar och nödga människorna att komma hitin, så att Herrens hus bliver fullt. —

Det är så det måste gå till.

På detta sätt skall landet snart intagas — AMEN!

Så handlade man i den urkristna tiden och det är den enda lösningen på vårt evangelisationsproblem också i dag — åtminstone ser jag det så. Har någon andra synpunkter skall vi gärna öppna spalterna även för dessa.

Arbetar man så, får det blåsa vilka väder som helst. Det skall gå till en härlig seger. Och snart skall vår Herres röst nå oss: "Väl gjort du gode och trogne tjänare."

— — —

Nu hör jag genast en kör av bifall från många som triumferande säger: Ja, det är vad jag alltid sagt. Evangelisterna skall inte ligga församlingarna till last — dom skall lära sig arbeta med sina händer. —

Skyndsamt måste jag därför tillägga ett par saker så inte allt för stora missförstånd skall uppstå.

Vad jag här påtalat gäller givetvis arbetet på helt obrutna fält.

Där det finns troende vänner som har elden brinnande i sina hjärtan, är det givetvis deras självklara förmån och plikt att så långt det är dem möjligt stödja vittnena i deras arbete, inte bara med sina förböner utan också ekonomiskt och det över ett alltmer vidgat geografiskt område.

De evangelister, som arbetar i församlingar och grupper skall naturligtvis icke behöva vidta dessa radikala åtgärder. De bör från församlingen få sitt underhåll enligt den nytestamentliga principen: Den som arbetar med evangelium, skall också leva av evangelium.

Anders B.

Till kännedom meddelar vi att Sigge Hagelin och Bengt Roskvist icke tillhöra Maranataförsamlingen i Stockholm. Vi kan ej heller rekommendera deras verksamhet.

"GÅ IDAG OCH ARBETA I MIN VINGÅRD!"

Jag prisar Jesus för den stora nåd Han givit mig och att jag fått del av denna väckelse som fritt går fram utanför och vid sidan om alla fållor, läger och samfund. Halleluja!

Vad vi måste, för att i fortsättningen gå segrande fram, är att vara böjda under Hans kors — ständigt leva i korsdöden. Köttet kan aldrig enas med Anden.

Vi bär en tärande eld i våra hjärtan, *väckelsens eld*. Men tänk om denna eld fick bränna upp allt gammalt bråte, damm och skräp som ännu finns kvar i våra liv. Ett ödmjunkt tjänande och en ödmjuk och förkrossad ande behagar Gud. — Vi måste låta Gud få ödmjuka våra sinnen, så att den himmelska atmosfären får bo i oss och verka genom oss. Böjda under korset och märkta med Jesu sår, kan vår Herre och Frälsare använda oss. —

Det blir under stundom kamp och tårar. Många gånger får vi uppleva hur lite vi ändå kan göra för Honom, som offrade sitt liv och gick i döden för oss. O, att vi som vill våra medmänniskors frälsning, ändå förstode, att gå ut till dem, möta dem i deras egen miljö, i deras hem, på den plats de befinner sig. Det finns många ensamma sjuka, som väntar på oss. De har

OPERATION "GÅ UT"

Aina Nilsson.

knäppt sina händer och bedit till Gud: Sänd någon till tröst. Kanske just du är kallad att gå! —

Någon har en gång talat om Guds grovjobbare. Jag tror, att vi inte skall spara på våra krafter. Många gånger kan vi bara genom ett vänligt ord och en praktisk handling bli till stor välsignelse. Tror Du inte Gud lönar sina barn för det? Vi skall dock inte göra det för egen vinning, utan av nitälskan och kärlek för att vinna dem för Jesus.

Jag riktar mig i första hand till oss alla, vi som *vill* tjäna Jesus. Låt oss komma ihåg att Gud verkar inte bara genom möten, utan i lika stor utsträckning om vi går till dem och låta våra egna liv bli ett levande bevis för vad Jesus kan göra. Alla dessa som är oförmögna att komma på våra möten, hur skulle de nås av evangelium om icke vi gick till dem i deras hem?

För varje evangelist, varje eldsvittne, varje bärare av Maranataropet gäller nu: *Gå ut* till dem innan det är för sent. — Vi har därtill blivit kallade.

Av egen erfarenhet vet jag, att det finns platser, byar och städer, där det är stängt för möten, men väckelsen kan även där få fäste, om det finns bärare och vittnen, som med bön och åter bön, går ut bland dem i hus och hem, på gator och gränder, i skolor och sjukhus.

Låt det bli vårt motto: Utanför lägret för våra medmänniskors frälsning. Vi har vår andesmorda tidning "Midnattsropet", som vi tar med till de förlorade, som har lika stor rätt till försoning och frälsning som vi själva.

Gud välsigna Dig på Din väg att vinna dyrköpta själar för himlen. Jesus kommer snart!

Aina Nilsson

EN STRÖM GÅR FRAM...

"En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning."

Gud vare lov för strömmen som går fram I DAG! Varför finns det så många glädjelösa kristna bekännare? Jo, de har aldrig varit ute i strömmen, och

många som en gång varit ute i strömmen upplever nu torketider. —

Till dig som beder och väntar att strömmen skall taga vägen just genom ditt omgärdade område, vill jag ge ett råd som jag själv fått pröva: du har att gå ut i strömmen, liksom profeten en gång fick göra. Hes. 47: 3—5. Mannen med måtsnöret mätte ut tusen alnar. Först gick vattnet till fotknö-larna, sedan till länderna och till slut var det en ström som

profeten inte kunde gå över utan måste nu simma. Det är den upplevelsen vi måste göra. Simma — uppleva att strömmen bär oss. —

Så länge du står på stranden och väntar på att strömmen skall taga vägen dit du befinner dig, får du nog också stå där. Kanske ett stänk når dig någon gång, men du får aldrig komma ut på djupe. —

Mannen med måtsnöret väntar på dig. —

Märta Lindqvist

Min fråga

I denna spalt söker vi svara på frågor insända från läsekretsen — frågor som i första hand beröra Bibelns sanningar, det andliga livet och vår verksamhet. Sänd din fråga till MIDNATTSROPET, Surbrunnsg. 60, STOCKHOLM VA. Märk kuvertet "Min fråga".

Jag vore tacksam att få följande frågor besvarade:

1. Vad är tidningen "Väckelsenytt" med broder Donald Bergagård som utgivare?
2. Samarbetar tidningen "Väckelsenytt" med Maranataväckelsen?
3. Har tidningen "Väckelsenytt" tillkommit i samförstånd med Er och Midnattsropet?
4. Har Maranataförsamlingen i Jönköping samarbete med den övriga Maranataväckelsen eller har den separerat?

En Maranatavän C. Engström, Runtuna

SVAR:

1. Tidningen "Väckelsenytt" äges och utgives av broder Donald Bergagård. Dess målsättning är, enligt broder Bergagårds deklaration vid missionskonferensen i Sthlm i december, "att nå ofrälsta och kristna inom olika samfund med ett väckande och frigörande budskap — i synnerhet dem som inte läser Midnattsropet". — Tidningen verkar också för "Mission genom infödda". De missionsmedel som insamlas genom "Väckelsenytt" förvaltas genom en av

Jönköpingsförsamlingen särskilt för detta ändamål vald kassör.

2. Tidningen "Väckelsenytt" samarbetar med Maranataförsamlingen i Stockholm — den enda församling som vi av principiella skäl kan göra oss till talesman för — i den mån tidningen verkar för syndares frälsning, Guds folks frigörelse från alla främmande ok och proklamerar den nytestamentliga församlingens upprättelse efter Nya Testamentets mönster, med sanningen om Jesu snara återkomst som påskyndande faktor. Följer "Väckelsenytt" andra linjer avviker den från den målsättning, som åtminstone Maranataförsamlingen i Stockholm har.
3. Donald Bergagård har icke, så vitt det är oss bekant, rådfört sig med någon broder inom Maranataväckelsen innan han beslutade tidningens utgivning. Då han meddelade oss sitt beslut uppmanade vi dock honom enträget att avstå, med tanke på den undran och förvirring det skulle skapa med ännu en tidning, samtidigt som vi naturligtvis underströk att Midnattsropets spalter ju helt stod öppna för honom och ett budskap i urkristen anda och efter Nya Testamentets principer. Broder Bergagård samtalade med äldstebröderna i Jönköping om att ge ut en tidning, men något beslut fattades icke om detta i äldstekåren.
4. Maranataförsamlingen i Jönköping har ett mycket gott och berikande samarbete med hela Maranataväckelsen i Sverige. Se exempelvis i förra numret av Midnattsropet annons om evangelistdag i Jönköping.

RED.

Jesus Kristus är densamme . . .

Hebr. 13:8

Maranataförsamlingen i Stockholm

har som regel möten på följande tider i VIKTORIASALEN, Tunnelgatan 19

Söndagar kl. 11.00 och 19.00
Väckelse- och frigörelsemöten

Onsdagar kl. 19.30 Väckelsemöten
Lördagar kl. 19.30 Lovprisningsmöten

Anders B. Andersson:

DÅ KUNNA INGA PORTAR STÄNGAS

Det blåser i dag iskalla, giftiga vindar genom vårt land. Många kristna föredrar också att isolera sig i lugnet bakom kyrkväggarna, där deras andliga aktivitet främst består i att högljutt förfasa sig över tidsandans fräckhet, sekulariseringen och den tilltagande kriminaliteten. —

Trots detta finns det dock en skara som oförskräckt trotsar blåsvädet och inte slår till reträtt inför ondskan. De har väckts utav midnattsropets: Se brudgummen kommer! och de vill till varje pris föra det budskapet vidare. Den eskatologiska spänningen — medvetandet om Jesu snara återkomst, ger åt deras budskap en meningsfull klang och skärpa.

— — —
Väckelsetid är kallelsetid — det vittnar också historien om. Andliga nedgångsperioder inspirerar ingen till helig tjänst. Det är därför kyrkosamfunden i dag kämpar med så stora rekryteringsproblem. Då seklet var ungt och pingstväckelsen i vilda vårfloresbrusade igenom Sveriges bygder och människor i tusenvis upplevde väckelse, frigörelse och frälsning, var det samtidigt också skaror som upplevde kallelsen att bli Herrens sändebud — ofta enkla män och kvinnor ur folket vars enda kvalifikation var att i deras hjärtan brann en helig eld.

I dag är det på samma sätt.

Den andliga väckelse som Gud i sin stora nåd erbjuder vårt folk, har blivit en kallelsetid. Överallt, vart man kommer i hela landet, möts man av unga människor som brinner av längtan att få bära ut budskapet till en vidare krets. Gamla Herrens

tjänare har också upplevt en förnyad kallelse för uppgifter i Guds rike, som de en gång lämnade. —

Det är verkligen kallelsetid.

— — —
Skall man nu tänka sig att alla dessa, som bär på en sådan kallelse, skall ut i andligt arbete efter gamla vedertagna principer och frikyrkosamfundens mönster, infinner sig genast en mängd problem. — Här några av dem!

Var skall de hålla sina möten — vi har ju inga egna kyrkor och samlingslokaler att förkunna Guds ord i?

Vem skall ta emot dem? Var skall de bo — det är ju förhållandevis på så få platser ännu, där det finns vänner som kan erbjuda dem ett hem?

Vem skall svara för deras underhåll? — De medel som insamlas i de församlingar som finns, kan inte på långt när räcka till för alla, även om församlingarnas insatser på det ekonomiska området gränsar till det otroliga. Deras arbetsfält sträcker sig redan långt utöver deras eget geografiska område.

Vad menar då Gud?

Kallar han till uppgifter, som han inte sedan bereder möjligheter till? —

Här är något som inte riktigt klaffar. —

Det finns å ena sidan hundratals som bär på en gudomlig kallelse att evangelisera, och här når oss oupphörligt, genom otrosstormarnas dån, macedoniska rop från hela vårt land: Kom över och hjälp oss! — Å den andra sidan tornar alla dessa problem upp sig till en oöverstiglig mur. Nej, här finns något som inte stämmer!

Det måste finnas en annan väg. —

— — —
Det är klart att Gud har en bestämd avsikt med sin kallelse, lika visst som han är angelägen om att budskapet måste nå ut till alla. —

Det måste därför finnas en väg, en möjlighet för oss att fullfölja vårt uppdrag trots allt, som synbart står oss i vägen. —

För några veckor sedan kom en syster till mig med förtvivlan i sina drag och skräck i tonfallet när hon sade:

"Vet du, broder, jag har i dag räknat över att det just nu är sjutton stycken maranatavittnen som har tagit sig jobb på olika platser i landet." —

Hon hade väl väntat sig att jag skulle dela hennes sorg över detta fasansfulla förhållande och blev därför ännu mera bestört då jag svarade:

"Pris ske Gud — det var fint gjort!" —

Ty i samma ögonblick skönjde jag lösningen på hela problemet om evangelisationen av Sverige: Är man ett Maranatavittne är man det även om man går i blåställ. Guds eld i hjärtat slocknar inte för att man drar på sig arbetskläder. Har man Guds kallelse att vara ett vittne, är man det även om man själv får bestrída kostnaderna för sitt uppehålle genom att arbeta med sina händer. Den som verkligen har Guds kallelse väntar ej på människors inbjudan — han går. —

Hur skulle det vara om alla dessa som bär på kallelsen, istället för att gå och vänta på att det skall "öppna sig", ginge åstad, gärna två och två som

Forts på sid. 15.

FRÅN

Evangelii Center

Fack 200 24 — BORLÅNGE 2 — Tel. 0243/105 95 Postgiro 125 99

kan du nu rekvirera

NYA SÅNGBLAD MED NOTER

De sista 25 sångbladen med noter Nr 31—69 pris 12: 50. Alla 69 sångerna med noter och pärm 34: 50. Lösa blad pr st. 0: 75.

31 Frälsningsglädje	56 Ja, det skall bli fröjd
44 Ära ske hans namn	57 Joh. 14
45 Jesus kommer snart igen	58 Jubla nu mitt sälla hjärta
46 O rena mitt hjärta	59 Jag är en främling
47 Väckelsen är här	60 O, vad djup i Guds råd
48 Den längtande bruden	61 Tala till klippan
49 Jag är härligt löst och fri	62 Herren är min herde
50 Då alla varför skall få svar	63 Jesus, jag älskar Dig
51 O du Golgata kors	64 Törnekronan
52 Se det är vägen	65—66 Gud är mäktig/Jesus har satt mig fri
53 Bak stjärnors myriader	67—68 Vi reser hem/Jag vet att Gud vill ge dig bönesvar
54 Min kung och jag	69 Snart en morgon bryter fram
55 Nu mitt hjärta flödar över	

Klipp här och sänd in kupongen i dag- - - - -

Obs.! Ny tidning erhålles gratis vid beställning.

BESTÄLLNINGSKUPONG

Härmed rekvireras mot postförskott

- ☐ 25 st. notblad Nr 31—69 pris 12: 50.
- ☐ 69 st. notblad med pärm pris 34: 50.
- ☐ st. notblad à 0: 75 pr st., följ. nr

Jag sätter kryss för det önskade.

Namn: Bostad (Box/Gata):

Postadress: Telefon:

BEDER DU?

- 1. Frågan är av största vikt emedan bön är absolut nödvändig för en människas frälsning.**
- 2. Frågan är av djupaste betydelse emedan bön är ett av de säkraste kännetecknen på en sann kristen.**
- 3. Frågan är mycket aktuell emedan ingenting i det kristliga livet så ofta försummas som bönen.**
- 4. Frågan är mycket berättigad emedan bönen är en handling vid vilken så många löften är fästade.**
- 5. Frågan är livsviktig emedan uraktlåtenhet i bön ofta är en stor orsak till avfall.**
- 6. Frågan är betydelsefull därför att bönen är den säkraste vägen till ett liv i glädje och harmoni.**